

Mesélek Nektek

Magyar orvoslás hét fejezetben

Megint hajnal, megint taxi, megint kórház kilencedik alkalommal....

Megszokhattam volna, de nem; szorongok, vagy izgulok, vagy félek, vagy mindezek együtt, csak fogalmam sincs, hogy miért, mert végül is nem történik semmi különös. Megszúrnak (jó esetben) kétszer + alszom egyet!

Vérvétel

Szokatlanul nagy a csend! Szólítanak. Ildikó egy szemüveges nénivel foglalkozik, Ő is nehéz eset! Leülök a másik székre, kétségbeesve látom, hogy rám a világ legtehetségtelenebb nővére jut, az Andi. Úristen! A vérnyomásom 165, nem is csodálkozom. Elintézzük a papírmunkát, Andi előveszi a szűrő csomagot, nincs menekvés! Ildi nővér aggódva leseget felém, Ő is, én is rosszat sejtünk. Próbálkozom: Andika, nincsen kisebb tű, olyan kék színű, gyerek változat? Mert ez csak egy ér, nem véna, ha beleszúrja, vagy kiugrik a tű elől, vagy átszúrja.... Andika, bólint keresi a kisebb tűt, természetesen nincsen. Ildi odajön hozzám, Andit küldi a nénihez: Fejezd be a papírmunkát, jó mondja Andi, megkönnyebbülten! Ezt megúsztam!

A szomszéd

13-as szobát kapom, szerencseszámom, örülök!
Szomszédom az előbb említett néni lett, Erzsike, Egerből.
Ő is süket, én is, megleszünk! Olyan borzalmas betegsége
van, hogy le sem merem írni. 82 éves, jól viseli.
Elhelyezkedünk, alig beszélünk.
Erzsike 4-kor kelt, én fél 6-kor, alszunk!
Jól megvagyunk!

Vizit

Érkezik a teljes stáb, professzor asszonnyal az élen (Nagyon csinos! Lehet, hogy lett neki saját stylist-je, mióta a férje a főminiszter).

Ezeknél a viziteknél nem lehet megtudni semmit. Az ágyam végében a Fő-fő-orvos körülötte a stáb betölti a szobát. A Fő-fő mellé éppen az az orvos lép beszámolásra, aki az ágyban fekvő kezelőorvosa. Halk suttogás, egymás között, Fő-fő időnként bólint, majd mosoly az ágy felé és a stáb el. Mit tudtunk meg?

Ebéd

Biztos, hogy megint itt van a „Nagy Levin” A kaja felséges. Fahéjas, kellemesen meleg, almaleves. Petrezselymes krumpli, káposzta saláta és egy nagy császárkörte. A hús pedig, maga a csoda: egy szelet porhanyósra sült karaj, fényes mázzal bevonva, valami tojásos, fűszeres kence, amiktől nem száraz a hús! Kéjelegve faltam, ha rendesen meg lehetne teríteni, akár a Hiltonban is érezhetném magam.

Ugyanez Erzsike változatban: A levest nem szeretem, a krumpli kihűlt. (Ebéd előtt elvitték kezelésre.) Húst nem bírok enni, amióta ez a betegségem van! (A teljes ebéd a szemétkben landolt!) A körtét eltette.

Éjszaka

Esti vizit alatt telefonáltam. Igyekeztem letenni, amire megtörtént az orvos és az ápolónő, eltűntek. Ez gyors volt! -mondta Erzsike. Szégyelltem magam, hogy nem vágtam le azonnal a telefont, ennyi tisztelet jár az orvosnak! Kisvártatva érkezik a nővér, meakulpázva mondja és többször ismételgeti, hogy nincs orvos, és egy hatalmas területet vállalt el a Doktor úr, de már csipogott a hívója és azonnal mennie kellett, elnézést kér...stb.

Ő a sebészetben dolgozik és csak azért vállalt éjszakai ügyeletet, mert már mindenki nagyon fáradt, nem tudják kivenni a szabadnapokat, 24 órának, nincsen aki a betegeket ellássa.

Hát eddig én ezt az emberhiányt egyáltalán nem tapasztaltam. Itt mindig volt nővér, orvos, most hirtelen

egyik sincs. Csak a Timikéről tudom, hogy nemrégén kilépett... Igaz, is hol van a Józsi-nővér? Ezért van itt ilyen nagy csend. Reggel megtudom, hogy már nem dolgozik itt. Hová ment? Sehová, szabad úszó lett ott dolgozik, ahová hívják, és hívják.....

Hajnal óta az ablakon mászkáló poloskákat nézem, sokan vannak és fel le mászkálnak, rondák. Kinyitom az ablakot, hogy menjenek ki, de inkább bejönnek, bent melegebb van. Miért kell nekem ezt az idióta éjszakát itt töltenem, van nekem hol aludnom!

Gitta

Alig várom, hogy túl legyünk a vizitem, utána következik a záró....és mehetek. Vizit! (Lásd: fentebb)
Hívat a Gitta, Ó a kezelőorvosom. Nagyon csinos, nagyon fiatal és nagyon nyugodt kis nő. Dagadt, vastag papírtasak (az én történetem dagadozik benne) van előtte, azon keresztül gépeli a zárómat, nyomtatja ki a receptjeimet. Ezt tegyem, meg azt szedjem, majd rám néz a szemüvege felett és azt mondja: Ha ez sem segít, akkor itt véget ér a tudományom, el kell küldjem... és mondja, hogy hová. Okos és praktikus kislány, győzködöm magam, hogy biztosan jó tanuló volt, már kiskorától

kezdve, Neki is el kell kezdenie a szakmát valahol, valamikor, valakivel. Hát nem? Hát de! És én vagyok az alany! A kísérleti nyúl. Ha a lányomat szakértőnek tartom, akkor ezt a kislányt is el kell fogadjam annak. Átadom az ajándékomat: Juj, mit kaptam? Köszönöm!

Nőgyógyászat

Csak novemberben kell majd jönnöm, de az orvos kért egy UH-os vizsgálatot, a területen! Nem is részletezem, mert úgysem érdekel senkit, még engem sem, pedig nekem kell megoldanom ezt a gubancot. A lényeg, hogy egy beutalót kellett volna szerezniem. Ezért mentem át az elbocsátásom után a bőrgyógyászatról, a nőgyógyászatra. Szokatlan módon nyitva volt az ajtó, ami azt jelenti, hogy nincs jelen orvos! Benyitottam a nővér azt mondta várjak a soromra hárman vannak előttem elintézi és válaszol, de én csak... tessék kifáradni és várni... Kifáradtam, de nagyon, éppen ezért szeretnék már hazajutni...

Kijött a beteg én újra próbálkoztam. Tessék, már megint bepofátlankodott, menjen ki és várjon a sorára, itt rákos betegek vannak, reggel óta várnak.....

De Toldinak a szó szívébe nyilallik,
És olyat döbben rá, hogy kívül is hallik.
„Hm, paraszt én!” emígy füstölög magában,
„Hát ki volna úr más széles e határban?

Ezt gondoltam magamban – kissé erőltetett – áthallással.
Hát én nem vagyok-e rákos beteg, nekem nincsen
szükségem ellátásra, hogy a fene... és a „pofátlan” szó,
szíven ütött.

Végre bejutottam, kiderült, hogy a Józan Gyöngyi nevű
nőorvos már nincs a cégnél. (Hál' a jó Istennek!) A
csütörtöki rendelését ezidáig nem vette át senki, az
osztályról szaladgál le egy-egy orvos, hogy ellássa az
ambulanciás teendőket. Közben a nővér átszól a
szomszéd rendelőbe: Emőke, nem daráljuk le ketten a
Józan betegeit? Én nem akarok „ledarálva” lenni,
igyekszem kifelé, van beutalom, lett új orvosom.

A folyosón szembe jön velem dr. Sárosi Zsuzsanna, jól
ismerjük egymást, a Pekáry osztálytársa volt, tegeződünk,
Szuper! Gyere vissza, megnézek. Majd egy hónap múlva
Zsuzsika most már megyek haza! Mára elég volt!

Budapest, 2018. 09. 21.